

УЕЙН ДАЙЪР ЛИН ЛОБЪР

По сценария на на Кристиен Лазариян
и Майкъл Гурджиян

С Е Р И Я • Д Н И • М А Г И Я

МОЯТ
НАЙ-ДОБЪР
УЧИТЕЛ

СЕРИЯ • ДНИ НА МАГИЯ •

*Моят най-добър
учител*

Д-Р УЕЙН ДАЙЪР е световнопризнат писател и лектор в сферата на личностното развитие. Автор е на повече от 30 книги, както и на много аудиопрограми и видеофилми. Участвал е в хиляди телевизионни и радиопредавания. Книгите му, сред които *Проявете съдбата си*, *Мъдростта на вековете*, *Има духовно решение за всеки проблем* и бестселърите *Девет тайни на успеха и вътрешния мир*, *Силата на намерението*, *Вдъхновението – вашето висше призвание*, *Промени мислите си, промени живота си*, *Сбогом, извинения!* и *Истинска магия* са известни на милиони читатели по света и са преведени на български език от ИК „Кубеа“. Уейн има докторска степен по образователно консултантство от Държавния университет „Уейн“ и е бил доцент в Университета „Сейнт Джон“ в Ню Йорк. Уебсайт: www.DrWayneDyer.com

ЛИН ЛОБЪР е писател, учител и литературен сътрудник. Автор е на три собствени книги, както и на много други в съавторство. Специализира в областта на художествената литература, личните разкази и самоусъвършенстването. Неини есета са публикувани в „Ню Йорк Таймс“. Адаптира аудио книги на автори като Джон Ъндайк, Оливър Сакс, Опра Уинфри и Гор Вудал. Уебсайт: www.lynnlauber.com

Въпреки че има любящо семейство и удовлетворителна кариера на университетски преподавател, Райън Килгор продължава да таи дълбоко негодувание и гняв към баща си, който го е изоставил при раждането му. Когато осъзнава, че тези емоции поставят своя отпечатък върху собствения му брак и отношенията със сина му, той се изправя срещу неизцелените си рани, за да продължи напред в живота си. По време на една научна конференция Райън решава да издири баща си, Робърт. По пътя си среща негови приятели и познати и пробужда спомени от детството си.

Създаден по едноименния филм и ученията на световно-известния писател и лектор д-р Уейн Дайър, романът „Моят най-добър учител“ е вдъхновяващ разказ за преобразяването на страданието и болката в прошка и любов и за уроците, които можем да научим от най-трудните предизвикателства, пред които се изправяме.

УЕЙН ДАЙЪР ЛИН ЛОБЪР

Превод от английски
Ирина Манушева

С Е Р И Я . А Н И

Н
А
М
А
Г
И
Я

Моят най-добър учител

По сценария на
Кристен Лазарян
и Майкъл Гурджиян

*Ако искате да закупите книги на ИК „Кибеа“,
можете да ги поръчате чрез най-близкия до вас
книготърговец, или на телефон (02) 988 0193,
както и на електронните ни пощи
bookstore@kibea.net и office@kibea.net.*

ЦЕНТЪР ЗА КНИГИ И ЗДРАВЕ „КИБЕА“

София 1000, ул. „Д-р Вълкович“ №2А
(близо до ул. „Ангел Кънчев“ и ул. „Солунска“)
Фирмена книжарница: 988 0193

Dr. Wayne W. Dyer, Lynn Lauber
MY GREATEST TEACHER

Copyright © 2012 by Wayne W. Dyer
Originally published in 2012 by Hay House Inc. USA
Tune into Hay House broadcasting at www.hayhouse.com.

Всички права запазени.

© Издателска къща „Кибеа“, 2014
© Ирина Манушева, превод, 2014
© Красимира Деспотова, графичен дизайн, 2014

ISBN 978-954-474-667-4

*Прошката е уханието, с което
теменужката дарява стъпкалата я пета.*

МАРК ТВЕН

Глава първа

„Параклисът на тихите камбани“ беше еднотажна бежова, тухлена сграда, която изглеждаше така, сякаш някога е била банка. Имаше дори прозорец за гишето за автомобили, сега залостен с дъски, който Райън Килгор забеляза, докато караше по паркинга.

Преструваше се, че търси място за паркиране, но всъщност убиваше време. Беше карал часове наред, подхранван от някакъв ужасен адреналин. Но сега, след като пристигна, стомахът му се напълни с киселини и той не беше сигурен дали въобще трябва да влезе вътре. Искаше му се да си намери пейка и да се наслади на късното лятно слънце, но нямаше време за това.

Четиридесет и петгодишен, Райън беше строен и гладко избръснат, с късо подстригана, посребрена руса коса и прозрачни очи с меланхоличен поглед. Хората постоянно му казваха: „Усмхни се, не може нещата

да са чак толкова зле!“ От негова гледна точка обаче те просто не можеха да си представят за какво става дума.

Вече беше прекарал близо час в това малко градче в Мичиган, предградие на Детройт, търсейки кафене, след като бе преспал в евтин мотел на магистралата. Нямаше къде другаде да пие кафе, освен в „Макдоналдс“, но това заведение му беше забранено от малкия му син Лоуган, който знаеше точно колко грама мазнини има в един „Биг Мак“. Ала закопнял за кофеин и сол, Райън се нареди на движещата се със скоростта на охлюв опашка и в пристъп на отчаяние си поръча двойно кафе, кифла с яйце и лучени кюфтенца. Изгълта ги в колата, без да спира двигателя, докато по панталоните му капеше мазнина. После скри пликчето и чашата от кафето под седалката си, сякаш бяха наркомански принадлежности, и се върна на паркинга на параклиса, който вече беше обиколил три пъти.

След като най-послед паркура, Райън остана да седи в колата със свалени прозорци, загледан във възрастните опечалени, които вървяха едва-едва към църквата с бастуни и проходилки. Мъжете носеха провиснали костюми, лъхаци на кесър и нафталин. Жените, с широки хълбоци и пълни лица с тъмни очила, носеха рокли с цветни десени и тесни жилетки или широки панталони с месингови копчета. Спомняше си тези облекла от времето, когато ходеше на църква като дете.

Преги да слезе от колата, Райън извади от джоба си избледнялата снимка, която носеше толкова отдавна

със себе си. Вече четиридесет години това беше основното му занимание: да търси лицето на този човек, лицето на изгубения си баща.

Беше топъл ден в средата на август и всичко беше облято в златно сияние. Райън погледна в огледалото за задно виждане и се опита да съживи чертите на лицето си, точно както правеше преди лекция, за да си придобие изражение на авторитет и власт. Прибра брадичка и повдигна вежди. Някак си обаче не му се получаваше. Когато обърна поглед към страничното огледало, определено изглеждаше по-зле от обикновено – объркан и изтощен.

„Обектите в огледалото са по-близо, отколкото изглеждат“, гласеше белият предупредителен надпис, но отначало той го прочете като „по-стари, отколкото изглеждат“. Напоследък постоянно четеше табелите и заглавията погрешно. Какво му ставаше?

На предната седалка до него имаше няколко отворени кутии с книги, на чиито корици, отпред, с големи черни букви беше отпечатано собственото му име, а на гърба – снимката му.

*Д-р Райън Килгор, университет „Сейнт Джон“
Аморфната Земя: Как унищожаваме планетата
на разнообразието – култура след култура*

Друга книга беше озаглавена: „Събиране на данни за ритуала: изследване на племето майоруна в Бразилия“.

Тези книги представляваха основната цел на живота му като учен през двадесетината години, през които беше преподавал в университета „Сейнт Джон“ в „Куинс“, Ню Йорк. Беше се издигнал от сътрудник с бюро в чужд кабинет до професор със собствена стая и ласкаеща снимка на уебсайта на колежа. Преподаваше социология, екология и околна среда, но докторската му дисертация беше посветена на културната антропология. Най-хубавото в работата му бе, че му предоставяше солиден бюджет за изследвания, благодарение на който прекарваше повечето си време във въздуха и на път. Допадеше му и престижът: използваше титлата „доктор“ при всяка възможност и му беше приятно, когато хората го вземаха за медик – никога не поправяше заблудата им.

Засега книгите му имаха съвсем малко читатели – предимно собствените му студенти, понеже ги беше включил като задължителна литература за курсовете си. Това може и да не беше най-добрият вариант, но все пак го беше направил: единствено заради тръпката да влезе в аудиторията и да види двадесет души, насядали по банките, прелиствайки книга с неговото име на корицата.

Никой друг като че ли нямаше желание да отделя време за размишления върху превъзходството на неизвестни племена. Но точно тази тема вълнуваше Райън: как цивилизацията скоро ще се срине, ако хората не проумеят силата на древното познание. Това не беше най-

интересната тема за разговор и според съпругата му, Софи, която за десетте години на брака им беше развила онова многострадално изражение, което вече познаваше, благодарение на предишните си приятелки.

Надеждата на Райън, колкото и оптимистична да изглеждаше сега, беше, че след като отпечата сам книгите си, отнякъде ще се появи издател, който ще ги прилапа. Това беше стратегията на неколцина доценти в катедрата, в която преподаваше, и той също я възприе.

Ала нищо такова не се случи. Имаше два килера, пълни с книги, които бяха прочетени може би само от петдесетина души. В ума му се въртеше смътната мисъл да подари една на баща си, който щеше да... Какво щеше да направи? Да остане поразен и смаян от таланта на изоставения си син? Тази фантазия изглеждаше твърде жалка за въображението му. Райън хвърли една кърпа върху книгите, сякаш да ги скрие и от самия себе си.

Мобилният му телефон иззвъня, беше Софи. Вчера, когато заминаваше, тя вече беше навлязла в сложните етапи на планиране за тържеството по случай деветия рожден ден на Лоуган и сега вероятно искаше да се оплаче от неговата „незаинтересуваност“. Вместо да отговори, мушна телефона обратно в джоба си. Щеше да се занимава с това по-късно, сега си имаше достатъчно други грижи.

Райън отново погледна избелялата снимка на баща си. По времето, когато беше правена, той трябва да е бил едър мъж на петдесетина години, красив по онзи

особен начин – сякаш чертите му са били обрुдени от постоянния вятър. Стоеше до един пикап, с бяла каубойска шапка на главата и войнствен поглед в очите. Това беше Робърт Кулгор, човекът, обърнал гръб на Райън и семейството му.

Имаше много истории за това, къде е отишъл баща му и какво е правил през годините, сглобени от дочути откъслечни разговори и от дългите фантазии на Райън и братята му, когато бяха деца.

Една от версиите беше, че Робърт е кръстосвал страната, работейки по панаири и карнавали. Други слухове го пращаха да се труди във ферми за коне в Средния Запад, в кариери за чакъл, в консервни фабрики за съомга на Запад. „Бас ловя, че е пилот – казваше Дейв, по-големият брат на Райън. – Сигурно работи за някоя голяма авиокомпания. Ще можем да летим безплатно по целия свят.“

„Аз мисля, че е полицай – загадеше най-големият, Джим. – И работи под прикритие. Може би се бори с наркотиците. Обзалагам се, че има от онези кобури, които се крият под якето.“

Всичко това звучеше еднакво неправдоподобно за Райън. Трудно му бе да си представи, че баща му работи каквото и да е. Неведнъж обаче бе чувал някои оскъдни факти – че баща му е кибритлия, ревнивец и любител на джина – които му се струваха напълно достоверни. Години наред майка му отказваше да говори за него, освен за да потвърди, че ги е изоставил.